

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2912/2024
16.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Јенецков, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, Градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 723/24 од 29.05.2024. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 723/24 од 29.05.2024. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П1 379/23 од 07.03.2024. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу надокнади трошкове ревизијског поступка од 102.660,00 динара, у року од осам дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 379/23 од 07.03.2024. године, тужени је обавезан да тужиоцу на име неисплаћеног увећања плате за минули рад за период од 01.04.2019. – 31.08.2023. године исплати износе главнице са законском затезном каматом, у висини и на начин како је то одређено у изреци пресуде, да на те износе обрачуна и уплати надлежним фондовима доприносе за обавезно социјално осигурање и да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 123.700,68 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 723/24 од 29.05.2024. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев наведене садржине у целости одбијен, а тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове од 49.500,00 динара и трошкове жалбеног поступка од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби чланова 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужилац не конкретизује друге битне повреде одредаба поступка које су по одредбама члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП предвиђене као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од 15.08.1985. године до 19.05.2010. године био запослен у ЈКП „Пут“ Нови Сад, односно код правних претходника овог јавног предузећа. Иза тога, до 29.11.2016. године био је запослен у ЈП „Завод за изградњу Града“ Нови Сад, а потом је преузет у Градску управу за грађевинско земљиште и инвестиције. У спорном временском периоду тужени послодавац је тужиоцу обрачунавао и исплаћивао плате тако што је на име додатка по основу минулог рада у висини од 0,4% по години стажа рачунао период од времена када је тужилац почео да ради у ЈП „Завод за изградњу града“ Нови Сад. Спорно потраживање представља обрачунату разлику додатка на плату по основу минулог рада са полазиштем на укупне године радног стажа тужиоца од 15.08.1985. године и исплаћених износа по том основу.

Првостепени суд одлуку о основаности постављеног тужбеног захтева заснива на одредбама чланова 39. став 1. тачка 30. и 75. Статута Града Новог Сада, члана 34. ПКУ за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 38/19, 55/2020 и 44/2023), те одредбама чланова 18. и 23. Закона о систему плата запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ бр. 18/2016 ... 123/2021). По становишту тог суда, тужилац је од 15.08.1985. године у континуитету био у радном односу код послодавца чији је оснивач Град Нови Сад, па му је приликом обрачуна увећања плате по основу минулог рада морао бити узет у обзир целокупан радни стаж, а не само његов део.

Другостепени суд не прихвата примену материјалног права на којој је првостепени суд засновао пресуду, позивајући се на одредбе члана 1. став 1. Закона о јавним службама и члана 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама. По становишту тог суда, додатак на плату припада за време проведено у радном односу у висини од 0,4% од основице за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, који осим тога што мора бити обухваћен истим планом мреже истог нивоа власти, мора бити и у категорији установа, што Јавно комунално предузеће „Пут“ Нови Сад није.

По становишту Врховног суда, другостепени суд је неправилно применио материјално право, када је закључио да је за спорно право меродаван организациони облик послодавца који обавља делатност од општег интереса на истом нивоу власти.

Статутом Града Новог Сада („Службени лист Града Новог Сада“ бр. 11/2019) прописано је да Скупштина Града, у складу са законом, оснива јавна комунална предузећа и друга јавна предузећа и друштва капитала за обављање делатности од општег интереса ... (члан 39. став 1. тачка 30.); да се за вршење управних послова у оквиру права и дужности Града и одређених стручних и административно-техничких

послова за потребе Скупштине Града, Градоначелника и Градског већа, образују градске управе за поједине области, односно послове (члан 75. став 1.).

Према Закону о систему плата запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ бр. 18/2016 ... 123/2021), запослени остварује право на увећану плату у висини утврђеној тим законом и то за минули рад (члан 18. став 1. тачка 5.); запослени има право на увећану плату за сваку пуну годину рада у радном односу код послодавца у јавном сектору, у висини од 0,4% своје основне плате (члан 23.).

Законом о јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 42/91 ... 83/2014) прописано је да се јавном службом у смислу тог закона сматрају установе, предузећа и други облици организовања утврђени законом, који обављају делатности односно послове којима се обезбеђује остваривање права грађана, односно задовољавање потреба грађана и организација, као и остваривање другог законом утврђеног интереса у одређеним областима (члан 1. став 1.); ради обезбеђивања остваривања права утврђених законом и остваривања другог законом утврђеног интереса у области: образовања, науке, културе, физичке културе, ученичног и студентског стандарда, здравствене заштите, социјалне заштите, друштвене бриге о деци, социјалног осигурања, здравствене заштите животиња, оснивају се установе (члан 3. став 1.); за обављање делатности, односно послова утврђених законом у области: ПТТ саобраћаја, енергетике, путева, комуналних услуга и другим областима одређеним законом оснивају се предузећа (члан 3. став 3.); установа, предузеће и други облик образовања, обавља делатност, односно послове из члана 3. овог закона под условима и на начин утврђен законом, а у складу са циљевима ради којих се оснива (члан 5.).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/2001 ... 123/2021) прописано је да се тим законом утврђују плате, додаци, накнаде и остала примања, између осталог запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе (члан 1. тачка 3.); додатак на плату припада за време проведено у радном односу (минули рад) – у висини од 0,4% од основице за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, у смислу члана 1. овог закона (члан 5. став 1. тачка 1.); да се све установе у истој делатности обухваћене истим планом мреже, односно основане од истог нивоа власти, сматрају истим послодавцем у смислу става 1. овог члана (члан 5. став 2.).

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац од 1985. године до 19.05.2010. године био запослен у јавном комуналном предузећу за област путева чији је оснивач тужени Град, након тога до 29.11.2016. године у јавном предузећу за област изградње и грађевинарства чији је оснивач такође тужени Град, а да након тога ради у Управи туженог као преузети запослени из јавног предузећа. С обзиром да је тужилац обављао послове у континуитету у јавним предузећима која су основана од стране истог нивоа власти, а да му је тужени признао додатак на плату за минули рад само за време док је радио у ЈП „Завод за изградњу града“ Нови Сад, тужилац у смислу напред наведених одредби Статута туженог и законских одредби основано захтева исплату обрачунатог додатка на зараду и по основу минулог рада у ЈКП „Пут“ Нови Сад, пошто је оснивач оба јавна предузећа био тужени Град, у чијој Управи за грађевинско земљиште тужилац актуелно ради.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1, 154. и 163. став 1. ЗПП, у ставу другим изреке, одлучено је о трошковима ревизијског поступка. Тужиоцу су као оправдани признати опредељени трошкови од укупно 102.660,00 динара, који износ се састоји од награде за састав ревизије од 27.000,00 динара, те трошкова на име судских такси на ревизију од 30.264,00 динара и одлуку овог суда од 45.396,00 динара.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић